तदङ्गमग्र्यं मघवन्महाक्रतोरमुं तुरङ्गं प्रति मोक्तुमर्हसि । पथः शुचेर्दर्शयितारईश्वरा मलीमसामाददते न पद्धतिं ॥४६॥ इति प्रगल्भं रघुणा समीरितं वचोनिशम्याधिपतिर्दिवौकसां । निवर्त्तयामास रथं सविस्मयः प्रचक्रमे च प्रतिवक्तु मुत्तरं ॥ ४७ ॥ यदात्थ राजन्यकुमार तत्तथा यशस्तु रक्ष्यं परतोयशोधनैः । जगत्प्रकाशं तद शेषमिज्यया भवद्गुरुर्लङ्घयितुं ममोद्यतः ॥४८॥

सर्गः ३

तदिति । हे इन्द्र महायागस्य अमुं अश्वं त्वं प्रतिमोक्तुं प्रतिदातुं योग्योऽसि किं० अश्वं अग्र्यं प्रधानं पुनः किं० तदङ्गं यज्ञस्य साधकं यतः ईश्वरा मलिनं मार्गं न गृह्णन्ति किं० ईश्वराः शुचेः शुद्धस्य मार्गस्य दर्शयितारः ॥४६॥ इतीति । स इन्द्रः रथं निवर्त्तयामास किंकृत्वा वचनं श्रुत्वा किं० वचनं रघुणा कथितं पु० किं० प्रगल्भं किं० इन्द्रः देवानां स्वामी पु० किं० विस्मयेन सहितः पुनः इन्द्रः रघोः उत्तरं प्रतिदातुं प्रचक्रमे ॥४७॥ यदिति । हेरघो यद्वाक्यं त्वं ब्रवीषि तत्सत्यं परन्तु महद्भिर्यशोरक्ष्यं भवति किं० महद्भिः कीर्त्तिरेव धनं येषां ते तैः तस्मात् हे रघो भवतः पिता मम समस्तं यज्ञः त्यागेन लङ्घयितुमुद्युक्तः किं० यज्ञः जगत्सु प्रकाशं ॥४८॥